

ἄγριον, τρομακτικόν! Δὲν εἰσπόρεσε νὰ ἀπαντήσῃ τίποτα, οὔτε μίαν λέξιν. Ἀρπαξε μόνον μ' ἓνα νευρικὸν κίνημα τὸ καπέλλο του, καὶ ἄφ' οὗ τὴν ἀπεχαιρέτισε μηχανικῶς, ἐχύθη ἐξωστὸν δρόμον.

Διευθύνθη γρήγορα—γρήγορα, σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν, εἰς τὸ σπίτι του, καὶ ἐσωρίασθη

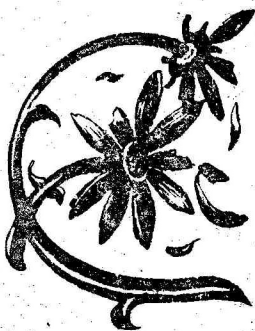
βαρὺς ἐπάνω εἰς τὸ καθίσμα· ἐκρυψε τὸ κεφάλι του μέσα στὰ δυὸ του χερίᾳ, κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ κλαίῃ ἀδιάκοπα, σὰν μωρὸ παιδί, καὶ νὰ οἰκτείρῃ συγχρόνως τὸν ἑαυτὸν του, ποῦ ἔγινε θυμὰ τῆς μοναδικῆς, τῆς πρωτάκουστῆς ἐκείνης δειλίας του!!

TAKHΣ KONOΦΘOΣ

~ Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΖΩΗ ~

(Τοῦ ἐν Παρισίοις συντάκτου μας).

ΠΑΝΗΛΘΟΜΕΝ ἐπὶ τέλους εἰς τὴν περίοδον τῶν ἐργασιῶν.

Κατ' Ὀκτώβριον, πάντες ἐπνέρονται ἐκ τῶν ἐξοχῶν καὶ ἡ ζωὴ ἀναλαμβάνει τὸν τακτικὸν ρυθμὸν τῆς.

Οἱ Παρίσιοι ἐπιστρέφουν, οἱ Παρίσιοι μὲ ὅλην τὴν ζέσιν των πρὸς ἐργασίαν.

Τὰ θεάτρα ἤνοιξαν πάλιν τὰς πύλας των, τὰ δὲ νέα ἔργα τῆς ἐποχῆς ἀναγράφονται διὰ διακριτικῶν γραμμῶν εἰς τὰ προγράμματα.

Εἰς τὸν «Οἶκον τοῦ Μολιέρου» γίνεται λόγος μόνον περὶ τῆς ἐπιτυχίας, ἥτις πρόκειται νὰ στέψῃ προσεχῶς τὸ ἔργον ἐνὸς ἀγνώστου νέου.

Λέγεται ὅτι ἡ Ἑταῖρα (*La Courtisane*) θὰ κερδήσῃ δάφνας, ἀλλὰ τί δὲν λέγεται! Πλὴν, φεῦ! εἶναι ἀδύνατον νὰ προμαντεύσῃ τις τὴν ἐπιτυχίαν ἐνὸς δραματικοῦ ἔργου, ὅταν τὸ κοινὸν εἶναι ὁ μοναδικὸς κριτὴς τῆς ἀξίας αὐτοῦ.

Ἐμαθον ἐκ καλῆς ἐπίσης πηγῆς, ὅτι ταχέως θὰ τεθῇ εἰς τὸ δραματολόγιον τῆς «Γαλλικῆς Κωμῆδίας» ἡ Ἰφιγένεια (*Iphigénie*) τοῦ Ἰωάννου Μωρέα (*Jean Moreas*), ἐκπλήττει μάλιστα ἡ μὴ εἰσέτι ἀναγραφὴ του. Ὅπως παντοῦ καὶ ἐν παντί, ὑπάρχουσιν ἀνταγωνισμοὶ καὶ ἀκριβῶς οἱ ἀνόητοι οὗτοι ἀνταγωνισμοὶ φεβούνται τοὺς καλλιτέχνας καὶ τὰ ἔργα των.

Ἐν τοῖς καταλόγοις τῶν ἐκδοτῶν ἀγγέλλονται νέα ἔργα· φαίνεται ὅτι ὑπάρχει ἐν αὐτοῖς

πληθώρα μυθιστορημάτων. Σήμερον, ἄλλως τε, ὅλοι θέλουν νὰ γράψωσι μυθιστορήματα, ἀλλὰ δὲν εἶναι ὅλα αὐτὰ τὰ μυθιστορήματα καλὰ. ὑπάρχουν μεταξύ αὐτῶν πολλὰ, πολλὰ κακά. Ὅπως παρατηρεῖται καὶ εἰς τὰ ποιήματα· οἱ καλοὶ ποιητὰὶ δὲν εἶναι λεγεών, ἐνῶ οἱ στιχοπλόκοι ἀφθονοῦσι. Δράττομαι τῆς ἀφορμῆς ταύτης ἵνα σὺς παρουσιάσω καλοὺς τινὰς συγγραφεῖς, ποιητὰς τινὰς μὲ μέλλον :

Ἐν πρώτοις, τὸν *Louis Mandin* ὅστις ἔγραψε τοὺς Ὑπνους (*Les Sommeils*). Ὁ κ. *Mandin* εἶναι λυρικός, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως· τὰ ποιήματά του διαπνέονται ἀπὸ μίαν προσωπικὴν εὐπαθείαν. Ἀναγινώσκων τις αὐτά, αἰσθάνεται ὅτι πληροῦνται ἀπὸ μεγάλῃν τινὰ ψυχὴν, ἀλλὰ πλήρη λύπης. Ναί, ἡ λύπη κυριαρχεῖ εἰς τοὺς στίχους τοῦ *Mandin*, ὁ δὲ τύπος των, ὁ οἶνεϊ κλασικός, προσθέτει ἰδιαιτέρον θέλητρον εἰς τὸ ἔργον ὁλόκληρον.

Ὁ κ. *René Arcos*, ποιητὴς τῆς νέας γενεᾶς, ἐδημοσίευσεν ἄλλοτε τὴν Οὐσιώδη Ψυχὴν (*L'Âme Essentielle*). Ἡδὴ, ἐδημοσίευσεν τὴν Τραγωδίαν τῶν Διαστημάτων (*La Tragédie des Espaces*). Ὁ τίτλος εἶναι εὐρύς καὶ ἀπαιτητικός, ἀλλὰ τὸ περιεχόμενον, καίπερ μετ' ἐπιμελείας γραφέν, δὲν μοι φαίνεται νὰ ἀνταποκρίνεται πάντοτε εἰς τὸν τολμηρὸν τίτλον του. Ἡ πρώτη ἐντύπωσις εἶναι ὅτι νομίζει τις ὅτι εὐρίσκεται πρὸ κολοσσαίου ἔργου, ὡς ἐν παραδείγματι, πρὸ νέου «Θρύλλου τῶν Αἰώνων», ἀλλὰ ταχέως ἐξέρχεται τῆς ἀπάτης. Τὸ ἐπαναλαμβάνω : παρὰ τὰς πολλὰς καλλονὰς καὶ

Ἡ τραγωδὸς ΜΑΡΘΑ BRANDÈS

τοὺς ὀρθίους στίχους, ἡ σκέψις τοῦ ποιητοῦ δὲν ὑπεστηρίχθη μέχρι τέλους. Ἐν τούτοις, ὁ κ. **René Arcos** δεικνύει ἰσχυράν κρασιν καλλιτέχνου, καθ' ἣν αἱ μεγάλαι καὶ ὠραῖαι ιδέαι παρὰφόρως συσσωρεύονται. Ὅ,τι λείπει ἀπὸ τὸν **René Arcos**, εἶνε ὀλίγη μέθοδος—ἀλλὰ δύναται ὁ ποιητὴς νὰ εἶναι καὶ μεθοδικός;

Τί νὰ εἶπω δὲ διὰ τὰ ποιήματα τοῦ **Georges Duhamel**; Ἀπὸ τοῖς Ὁρύλλους (*Legendes*), τὰς Μάχας (*Batailles*) κατεμαγύθη, διὰ τὸ τολμηρὸν αὐτῶν. Τὸ βιβλίον περιέχει σελίδας μεγάλου ὕψους. Τὸ αἶσθημα εἶναι βαθύ, ἡ ιδέα εὐγενής, τὸ δὲ σχῆμα τὸ τῆς ἐπαναστάσεως τῆς τέχνης, ὅπερ, ἄλλως τε, δὲν στερεῖται γοητείας.

Ὁ πρόλογος τῶν ποιημάτων τούτων εἶναι ἄξιός παρατηρήσεως καὶ ἀνταποκρίνεται ἀκριβῶς εἰς τὴν ψυχικὴν κατὰστασιν τῆς νέας καλλιτεχνικῆς γενεᾶς τῆς ἐκκινήσεως πρὸς θριαμβευτικὴν κατὰκτησιν τῆς δόξης καὶ τοῦ μέλλοντος, πλὴν φεῦ! τοῦτο θὰ ἦτο πάρα πολὺ ὠραῖον ἂν κατωρθοῦτο, ἀλλ' εἴμεθα ἀκόμη μακρὰν τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν αἱ μνηδαμινότητες καὶ οἱ Φαρισαῖοι τῶν γραμμάτων, οἱ κατέχοντες τὰς πρώτας θέσεις, θὰ ἐξωσθῶσι τοῦ Ναοῦ τῆς Τέχνης. Ἀλλὰ μὴ ἀπελπίζωμεν· τὸ πρῶτον κτύπημα ἐδόθη.

Ὁ κ. **Louis Thomas** ὅστις διευθύνει μετὰ τοσαύτης τέχνης τὴν *Ψυχὴν* (*Psyché*), περιοδικὸν πλήρες ζωῆς ὅπερ θ' ἀφήσῃ ἐποχὴν, ἐδημοσίευσεν ἐν ταῖς ἐκδόσεσι τῆς *Ψυχῆς* ὁλόκληρον συλλογὴν πεζῶν καὶ ἐμμέτρων ἔργων.

Μοὶ ἀρέσκει πολὺ τὸ ποιήμα του «*Lily*». Ἐξ αὐτοῦ ἀνιχνεύει κάποια ιδέα, ὃ δὲ ἁκανόνιστος τύπος τοῦ ποιήματος δίδει εἰς τὸ ἔργον περισσοτέραν χάριν.

Ἐπειτα, ἐνυπάρχει ποίησις, μία ποίησις λεπτή καὶ εἰλικρινῆς, οἰκογενειακὴ δύναται τις εἶπαι. Ἀναγνώσατε τὸ τετραστίχον τοῦτο:

*Toute ma peine dans le vent
S'envolerait plume légère;
Et j'ai le coeur d'un faible enfant
Qu'un souffle ploie jusqu'à la terre.*

Ὁλόκληρος ἡ ψυχὴ τοῦ **Louis Thomas** φαίνεται ἐγκεκλεισμένη εἰς τὰς γραμμὰς ταύτας. Ἀλλ' ἀκούσι ταῦτα διὰ σήμερον.

Ἐχω τόσα νὰ εἶπω, ὥστε εἶμαι ἡναγχασμένος νὰ χαλινωγῶ τὴν γραφίδα μου.

Ἐς ἄλλοτε, λοιπόν.

Παρίσιον

ARY - RENÉ d'YVERMONT

